

ההתאחדות הנכונה היא הסדרה, למ כש...

④

הכרה למיתנו למיתנו ~~לשם~~ בן אדם באחריו הוא כל מסתביר איתו אם זה למשפחה
אם זה חברה, או לאו דווקא התאחדות אלא בשל נפשם ציין בן אדם אל ^{הפסוק} המהיל מלון הוא
קמטה חלטה וקבר בשדה בן אדם שלא כל כך הולך לו, אלא מיד המהיל ציון הוא
קמטה חלטה, אנו השיון והמלטה מדי צנישן א איש נחת וטוב

הזה המסירות והנחת א זה משה, חמה הדבר בלמה? חזק האדם המוכר המכיר רבים
מהן האינו בני ^{טוב} והני נחמה קטן באדם? התעורר קצתי תביה "הואש" אלא נכון טהור
צווי הואש ונחמה זה בני חשוד אלו בני יג דבריו שפואש היא מסולל יאשוא-הורל
כן! כשהואש צריך להניח למקום מסוים זה רק ע"י הור"י, וצריך יותר הפדיון החיים
על המאש תלוי כולו כשיש חלי קראש והרפואה איתו צ"י יני הקצת צם מבורל,

וגשפולין מנוד ~~הואש~~ יג כל אפשנות ירפא איתו הואש ע"י הור"י לה הקשר בין הואש
והור"י התעורר הי"מ שיש התראות רב אדם מאבד חירות ולק הור"י ציין הואש יג
אדם התראות והתקוות, צד שפואש ימצא למרות חיות רבים ודיאש ייזב מוחל חיות רב
שהרי נשיקצו דם קרל ירפא הואש - מפני שיש דורל מנדי האוח כל וכן קראש
יש מנדי רב (מציא - אין ידוע הי הוא הואש ולי הוא רב) כי מאחר שאין לאחד
מחלמות קול צולמי כי מה שיתסר האחד ימצא דולל, הרי כלום קול צולל מנדר שלם, וזה
אחד פרי א ימצא שולל צולל

ותי"ש: ידוע שיש מחלמות צולליות בוחנים קדושים ואחמיתם ירפא יש בוחמ"ש אוממה,
~~והדבר הזה~~ דבר הקדושה כל הנוחות מתחילים זה ציין זה, ואדוקים תלמי
דיוק, ואוממה קצת בלממה כל כמ הוא מוקד ידור קנרר, ואינו מתחבר ציין צולל,
ומדוע כי דבר הקדושה כל אחד מנע אמצעו כדי יקרו מהשני אלו קצת בלממה
כל אחד מתגזה ולא מתכנס? אנוני כדי יקרו ממנו, דבר הוא ידור בכותל, ו
ואינו-אלו אחד האחד מקני ויתר יש נחמה קדושה שגיהס מחלמות השולליות

4

אברהם-אלהו המדקדק הקדוש יאמר ואלהיו יאמר, שאף הכיוון בחינני, תולדותי הרהר
 יותר, ובהמלאתי הידוע להיבד הקדוש סגורן של ישראל דני חיו יצחק מהצדדיצאד צי-
 דסברו הקדוש "קדוש אלו" דפדפת חוקת אל הפסין "אברהם אל הלא" דא נאמר שן
 שלא כן שבכיוון החידי הוא תולדותי געלדן צדמן, אלא בכיוון החידי משפיע ברה יותר
 די אחרים וכן הוא נאמר י"ג שני דחיות דחיות-שמונים אחר ישראל שישטו רצון הרהר
 בזמן הוא, אחר-שמונים דדדנים ארבים דבי"ט = שאלו אלו איש ישראל מלך מצותו
 ומקום מקור למחצד נשמתו, אשר האמת נשמת ישראל חזקתו למעלה-מנסא בזמן,
 ודא חתמת הוא אשר יאמר ויהיך נפלא למצות אל איש ישראל, ודא דשמונים אשר
 דא דשמונים איש ישראל למצות הרהר דמך-אברהם-התנחום, אלא אתה דני ישראל
 אברהם רצון הרהר דמך הוא, אברהם אל איש ישראל דא חתמת שמונים חיו,
 י"ג שמונים אחר ישראל דדדנים קשים ודדני דלשים עד שגם למרחים אברהם רצון
 הרהר,

והחוקר יחידים-דב שמונים אחר ישראל דא דשמונים אחר ישראל דא דשמונים אחר ישראל
 תאמר דדדנים ודדנים ישראל נאמר דא דשמונים אחר ישראל דא דשמונים אחר ישראל
 ישראלי, אלה שמונים אחר ישראל דדדנים קשים י"ג דדדנים דא דשמונים... עד כאן חסא
 הקדוש, אברהם רצון חוקת ודא שמונים חיו דא דשמונים חיו דא דשמונים חיו דא דשמונים חיו
 אחר יאמר וכו' אברהם דדדנים חיו דא דשמונים חיו דא דשמונים חיו דא דשמונים חיו
 דא דשמונים חיו דא דשמונים חיו דא דשמונים חיו דא דשמונים חיו דא דשמונים חיו
 דא דשמונים חיו דא דשמונים חיו דא דשמונים חיו דא דשמונים חיו דא דשמונים חיו

חסינים: אין יאמר דא דדדנים חיו-אברהם-על שם ישראל דדדנים חיו אברהם
 דא דשמונים חיו דא דשמונים חיו דא דשמונים חיו דא דשמונים חיו דא דשמונים חיו
 דא דשמונים חיו דא דשמונים חיו דא דשמונים חיו דא דשמונים חיו דא דשמונים חיו

